

ска вода през Гибралтар, Дарданелите и Босфора, която е потопила изцяло селищата на цветущата стара цивилизация край бреговете на Понта.

Междувременно получи признание и откритието на руския изследовател Николай Ф. Жиров, че придвижването на древните племена към новата им родина е станало от северните части на Балканския полуостров през днешните земи на България и Турция. А още преди учените да локализират *Всемирния потоп* в териториите около Черно море, повечето изследователи са приели, че *шумерите* са дошли в Месопотамия от явно богата на планини страна. Факт е, че като завзели земята между реките Тигър и Ефрат, *пришълците* започнали да издигат за своите светилища изкуствени насипи или терасовидни хълмове (*зигурати*) от глинени блокове именно защото... предходната си мистична практика те са извършвали по върхове на *свещени планини*. Това обяснява и защо за тях думите *страна* и *планина* са еднозначни.

На свой ред, като изучавал древния им календар, полският учен Лудвиг Зайдлер открил, че продължителността на най-дългия и най-късия ден в годината, определени от шумерските звездобройци, не съответства на времето в Междуречието. В своята книга „История на часовниците“ той подложи на сравнителен анализ часовите пояси и доказа, че известната на шумерските астрономи дневна продължителност по Коледа и Еньовден е била характерна за географската ширина около... Северното Черноморие.

Древното царство Балх

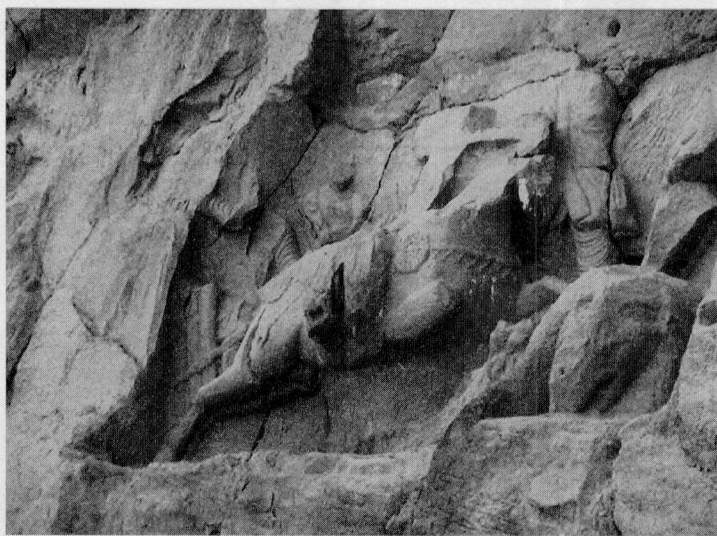
В „Ахтарва-веда“ от VIII – VII в. пр. Хр. е документирано, че някога на изток от Персия е имало древно царство **Балх**. Някои учени дори настояват, че най-старите индийски Веди са възникнали дори през XII – X в. пр. Хр.! Кашмирите са го споменавали като **Балахара**, арабите – като **Балхара**, а точно от оня район според келтски легенди е произлязъл сетне народът **болг**. Като спомен от тях е останала голяма област **Балх** в Северен Афганистан. Векове по-късно римски летописци ги наричат ту **белги**, ту **болги**, та (според ст.н.с. I степен от

БАН Петър Добрев) името **българи** произтича от корена **бълг** като название на древен източен народ с името **българ**, който е наричал земята си **България**. Упоритият им изследовател открива в „известен по-рано блок от исторически сведения“, че „точно там, където и до днес стои древният Балх върху картата на най-старата арменска география „Ашхарацуйц“, реконструирана от арменския академик Сурен Еремян, е нанесено името на народ, наречен с името **Булх**. Същият народ се споменава и в един ранен препис от персийския епос „Шах-наме“. При това на него народът, обитаващ земите край Балх, е наречен с името **Булхар**, пък „и до днес в двата държавни езика на Афганистан (пушту и дари) името **Булгхар** значи българи!, а сред съседните таджики думата **българин** звучи като **Булхор**“. Само в памирските езици „са останали преки следи от един древен корен, който е звучал в най-стари времена като **бългх** и е означавал **висок, велик**“.

Местонахождението на Балхара върху карта от пространното изследване на ст.н.с. Петър Добрев „Златният фонд на българската древност“

Не всички учени вярват, че упомената в писмената на индийците държава със столица „големия град Балх“ е била на българите. Забележително е обаче, че за околните народи е било трудно да произнасят вярно родовото ни име, та сякаш *болгите*... са се „появили“ там от другаде. Още в най-старото индийско сказание „Махабхарата“ от X – IX в. пр. Хр. град Балх – столицата на някогашния цар *Кардама* – е споменат като един от най-старите градове на Изтока. През 2008 г. в Северен Афганистан българска експедиция в земите на Бактрия/Балхара дори откри двойник на Мадарския конник на 2500 м височина, наричан... МАДР !

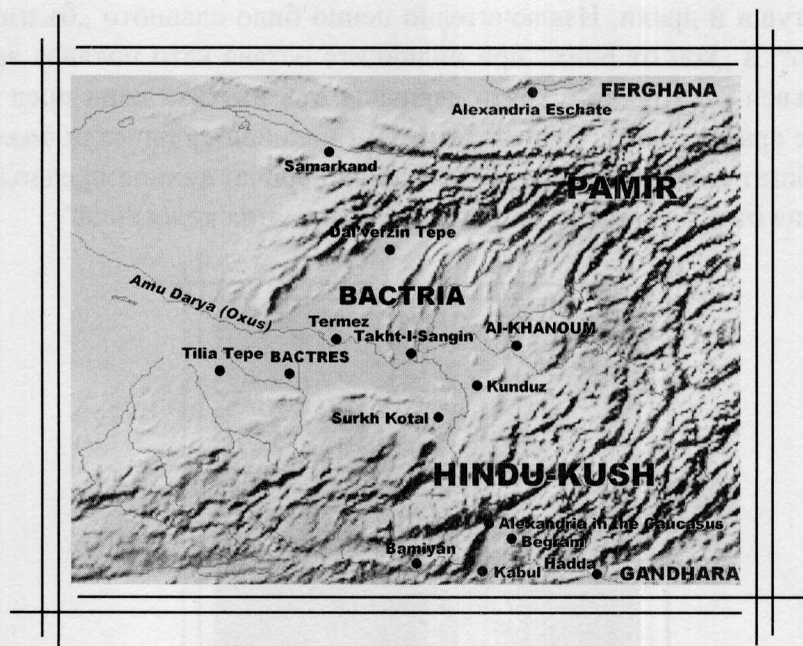

Двойникът на Мадарския конник в земите на Бактрия/Балхара

Не само по техни сведения, но и в арабските източници от онази епоха е било записано, че някога в оня далечен край имало дори две древни български царства и докато днешният град Балх е бил столица на Балхара, другото се намирало в долината на река Зеваршан и

го наричали Булгар! Според арабския географ Ибн-Хаукал дори през Х в. земите по средното течение на Зеваршан се наричат *Булгар* и е тяхна реката, от която вземал вода град Самарканд, разположен непосредствено до българското царство. Затова на древни монети, открити недалеч от Самарканд, се чете „БЛГАР“ – древното название на днешната планинска земя Палгар в долините на Имеон.

Именитият изследовател на българската древност Петър Добрев разгласи известния на учените факт, че „точно в оня край владетелите са се наричали чак до 628 г. със старите български титли КАНА и СУБИ, а един от тях твърдял, че неговият царски род управлявал оня край от 28 колена, т.е. повече от 700 години!“.

Бактрия в части от планините Памир и Хиндукуш и на запад от тях около своя главен град Балх в днешен Северен Афганистан

Прилежни изследователи са установили, че освен с впечатляващите си градове древните българи се славели с фините си златарски изделия, които персите наричали „муза-и-бултар“. Прочута е тамбу-

рата „булгарина“, на която и векове по-късно се изпълнявали старите юнашки песни „бугарщици“ дори из Европа. Очарователни остават изящните им бродерии, които руснаците от векове изтъкват по водещият им мотив като „българско кръстче“. Анализът на зърното в откритите делви със запазено жито и просо показва, че това са високодобивни сортове, които могат да се получат само при вековни традиции в обработката на земята, затова донските казази наричали „болгарка“ селектираната от тях пшеница. За незаменима минавала юфтата „булгар“, „болгар“ и „булигаар“ от майсторски издъбени и намаслени обилно лицеви телешки, свински или конски кожи, която 17 различни народа ревностно търсели за водонепромокаеми военни ботуши и дрехи. Изключително ценно било славното „българско стъкло“, а „кон от Балх“ при индийците остава като похвала за чистокръвен ездитен кон, която изричали във възхита дори пред прочутите арабски коне. Съвременните им индийци са описали *болхики* като богат конен народ и с възхищение наричат техния предводител „първия от всички царе“, „могъщ воин на златна колесница“.

Могъщ воин на златна колесница върху артефакт от Бактрия

И през XI в. в стихотворението си „По българките страдам“ самата душа на Насири Хусрау – един от най-великите персийски поети! –

пее: „О, Боже благий, Ти не трябваше да сътвориш в такова съвършенство устните и зъбите на тия чаровни българки, които са блестящи като луната“. Сънародникът му и поетичен събрат Адалолод-дин Мохаммад Балхи пък възкликва: „На она свят, в рая, красотата на жените надминава дори красотата на българката“.

Вероятно нещо важно за историята им биха открили изследователите, които съумеят да проследят през областта Ариана ли *тези българци* почти са достигнали Индия и защо по някое време са се установили в Балхара. Дали в долините и равнините на запад и север от Памир, наричана в древните източници „планината Имеон“, наши древни предци са живели поне от VII в. пр. Хр.?!

Летописците, които придружавали Александър Македонски чак до река Инд, на север от Индия се натъкнали на гюмнософистите – население от мъдrecи, които се занимавали най-вече с наука и поезия. „Затова в единия препис на латинския хронограф след името на гюмнософистите е отбелязано, че *те всички са бактрийци*“, напомни ст.н.с. Петър Добрев. Според него по това „лича, че става дума не за някакъв отделен народ, а за едно особено многобройно съсловие от населението на древна Бактрия (Балхара), което... се занимавало най-вече с наука и религия“. Явно „поради своята многобройност е било вписано в списъка на източните народи, макар че не е било отделен народ“.

Много от гръко-македонските воители си харесали мястото и се задомили там. След смъртта на предводителя си през 323 г. пр. Хр. заседали там владетели създали царството Бактрия. То обхващало днешен Северен Афганистан в части от планините Памир и Хиндукуш и на запад от тях около своя главен град Балх в Афганистан, който станал най-значимият център за завладенията от тях земи в Средна Азия.

Но какво е станало с българите?